

М. І. Пришляк

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри правознавства
Енергодарського інституту державного та муніципального управління
імені Р. Г. Хеноха
Класичного приватного університету»

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МЕДИЧНОГО ОБСТЕЖЕННЯ НАРЕЧЕНИХ, ЙОГО СПІВВІДНОШЕННЯ З ІНШИМИ СУМІЖНИМИ ПРАВОВИМИ КАТЕГОРІЯМИ

У статті піддаються аналізу терміни «забезпечення», «правове забезпечення». Досліджено різні наукові погляди на поняття адміністративно-правового забезпечення. Запропоновано авторське визначення поняття адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених.

Ключові слова: *забезпечення, правове забезпечення, адміністративно-правове забезпечення, медичне обстеження наречених.*

Постановка проблеми. Статті 3 та 51 Конституції України визначають, що утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави; сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються державою. Вказане має безпосереднє відношення до охорони здоров'я громадян, медичної діяльності та реалізації репродуктивних прав. Однією з недостатньо досліджених проблем української юридичної науки є адміністративно-правове забезпечення медичного обстеження наречених – осіб, які подали заяву про реєстрацію шлюбу. Соціальна важливість належної регламентації вказаного питання обумовлена піклуванням про створення здорової сім'ї, можливістю адекватної реалізації репродуктивних прав майбутнього подружжя, потенційним забезпеченням життя та здоров'я майбутніх дітей наречених. Сімейне право повною мірою не забезпечує цей аспект регулювання стосунків наречених. Значною мірою саме адміністративному праву із притаманними йому методами та способами правового регулювання має належати провідна роль у реалізації державної демографічної політики, ключових засад охорони здоров'я наречених, забезпечення реалізації репродуктивних прав громадян. Незважаючи на соціальну значущість медичного обстеження наречених, слід зазначити, що у вітчизняній юридичній літературі проблеми, пов'язані із цим, розглядаються фрагментарно. У зв'язку із цим не втрачає своєї актуальності питання щодо розробки

та удосконалення понятійного апарату інституту медичного обстеження наречених. Звідси визначення поняття адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених та його сутності як соціального явища.

Мета статті – дослідити адміністративно-правове забезпечення медичного обстеження наречених в аспекті поняття та його співвідношення з іншими суміжними правовими категоріями.

Виклад основного матеріалу. У контексті розгляду адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених видається за доцільне дослідити зміст загального щодо нього поняття адміністративно-правового забезпечення, що дасть змогу більш краще розкрити сутність досліджуваного явища. Важливість такого кроку пояснюється багатьма факторами, ключовими з яких можуть вважатись такі: по-перше, будь-яке галузеве юридичне дослідження (в тому числі і адміністративно-правове) завжди виграє, коли в його рамках дається чітке визначення поняття, що в ньому використовуються; по-друге, є можливість провести розмежування між схожими за змістом поняттями; по-третє, виникає можливість проаналізувати переваги, недоліки того чи іншого запропонованого поняття та запропонувати авторське бачення його дефініції; по-четверте, це дасть можливість усунути суперечливості, які виникають із приводу розуміння змісту відповідного поняття. Зазначене поняття є важливим

для адміністративно-правової науки та досить активно розробляється науковцями-адміністративістами. Тільки на початку XXI ст. в Україні в аспекті адміністративно-правового забезпечення різних цінностей, напрямів та сфер було здійснено та захищено понад 30 дисертаційних досліджень таких авторів, як О.М. Буханевич, Н.М. Грабар, М.П. Запорожець, І.О. Ієрусалімова, Ю.Я. Касараба, О.П. Ковалевська, Т.Г. Корж-Ікаєва, О.В. Логінова, К.В. Степаненко, І.Б. Тащишина та ін. І тим не менш, питання щодо з'ясування поняття адміністративно-правового забезпечення залишається відкритим і є дискусійним, що, у свою чергу, створює певні труднощі в правильності його розуміння в межах теорії адміністративного права та права взагалі. На переконання Р.В. Ігоніна, такий стан справ не може не позначитись негативно на якості наукових досліджень, у рамках яких воно використовується. Тому розкриття змісту словосполучення «адміністративне-правове забезпечення» сприятиме більш чіткому формулюванню понятійно-категоріального апарату адміністративно-правової науки загалом і коректному використанню даного поняття зокрема [7, с. 36].

Досить великим є й перелік правових актів, у назві яких міститься слово «забезпечення». Усе це засвідчує, що органи державної влади досить активно застосовують у своїй правотворчій діяльності слово «забезпечення». Однак при цьому в жодному з таких правових актів не міститься його визначення, що ускладнює правильне його сприйняття та розуміння. Тому, на думку деяких дослідників, виникає ситуація, за якої відсутність визначення поняття «адміністративно-правове забезпечення» погіршується відсутністю достатньо розробленого юридичною наукою на рівні дефініції його ключового, фундаментального елемента, яким є «забезпечення» [8, с. 38].

Як відомо, базовою по відношенню до інших юридичних наук є наука теорії держави і права. Враховуючи, що саме вона розробляє понятійний апарат, який використовується іншими юридичними науками, слід було сподіватися, що її методологія посприяла у виробленні поняття «забезпечення». Однак з'ясувалося, як окрема правова категорія «забезпечення» не є об'єктом дослідження науки теорії держави і права. Навчальні посібники з теорії держави та права у своєму змісті також не досить активно використовують це слово. Лише як складову того чи

іншого речення. Це ж можна сказати й про словосполучення як правове забезпечення.

Великий тлумачний словник сучасної української мови (далі – словник) слово «забезпечення» тлумачить як дію [2, с. 280], з переадресацією для більш широкого його розуміння на термін «забезпечити». Словник пропонує декілька його трактувань. Забезпечити – значить: а) створювати надійні умови для здійснення чого-небудь; гарантувати щось; б) захищати, охороняти кого-, що-небудь від небезпеки [2, с. 281]. З позиції нашого дослідження нам більше імпонує перше значення, в якому ключову роль відіграє слово «умови». У словнику воно позначається як «правила, які існують або встановлені в тій чи іншій галузі життя, діяльності, що забезпечують нормальну роботу чого-небудь; правила, вимоги, виконання яких забезпечує нормальну роботу чого-небудь» [2, с. 1295]. Тобто нема необхідності вести мову про забезпечення без створення для цього відповідних умов. Серед іншого таке забезпечення не виключає прийняття відповідного нормативно-правового документу, який цьому б сприяв.

Тепер спробує сформулювати поняття «забезпечення» в межах юридичної науки, надавши йому вираз правового забезпечення. Щоб зрозуміти його зміст, необхідно з'ясувати мету такого забезпечення, яка вбачається в унормуванні відповідних суспільних відносин за допомогою певних юридичних засобів. Саме з допомогою останніх регулюються суспільні відносини, що виникають у процесі реалізації права наречених на медичне обстеження, визначається компетенція державних органів у сфері охорони здоров'я. Власне складається враження, що правове забезпечення і правове регулювання є взаємозамінними термінами, по-іншому тотожними, що дає підстави стверджувати про існування в загальній теорії держави та права лінгвістичної аналогії. Цим і можна пояснити відсутність у підручниках з теорії держави та права визначення поняття «правове забезпечення». Певним чином таке припущення підтверджується і Концепцією адміністративної реформи в Україні, яка, визначивши засоби забезпечення адміністративної реформи, серед іншого передбачила й правове забезпечення. З її змісту випливає, що формою такого забезпечення є адміністративно-правове регулювання. Пояснюється це тим, що саме адміністративне право посідає ключове місце в правовому забезпеченні адміністративної ре-

форми. Між тим спробуємо більше дослідити правове забезпечення, з'ясувати його відмінності та схожості з правовим регулюванням й сформуванню власне бачення змісту першого.

Право є одним із тих факторів, який забезпечує життєдіяльність суспільства через правове регулювання. Воно можливе лише за наявності певних правових засобів. З їх допомогою здійснюється дія права на відповідні суспільні відносини. Різноманітними можуть бути і способи правового регулювання: дозволи, зобов'язання, заборона, заохочення. Відсутність правового засобу унеможливорює правове регулювання відповідних суспільних відносин. Таким чином однією із функцій держави є своєчасне унормування найбільш значущих для держави суспільних відносин шляхом прийняття і видання відповідного нормативно-правового акту, а саме закону. І тільки з моменту введення його в дію закон реалізовує свої регулятивні властивості. Сутність правового забезпечення якраз і вбачається в прийнятті нормативно-правового акта, якого потребує суспільство. Тоді як правове регулювання є наслідком дії такого документа. Крім цього, в прикінцевих положеннях вказуються заходи, спрямовані на забезпечення реалізації та дотримання його приписів, визначається орган державної влади, який має їх здійснити. Можна стверджувати, що маючи регулятивне призначення, нормативно-правовий акт одночасно створює умови для його дії, надавши їм правового вираження. Таким чином, обов'язковими елементами правового забезпечення є: а) правотворча діяльність органів державної влади; б) нормативно-правовий акт як форма виразу такої діяльності; в) умови, що сприяють виконанню приписів нормативно-правового акту (правове регулювання, реалізація норми, нормативно-правовий акт, акт індивідуальної дії). Це дає нам підстави сприймати правове забезпечення як діяльність держави з унормування суспільних відносин із використанням нормативно-правових актів та створення необхідних умов реалізації зазначених актів за допомогою відповідних правових засобів. У дефініції запропонованого поняття ключовою є динамічна компонента, яка уособлює собою організаційно-правову форму діяльності держави. Тобто держава не тільки унормовує, але й сприяє реалізації нормативних приписів шляхом створення для цього необхідних умов, що передбачає видання органами державної влади як підзаконних актів так актів індивідуальної

дії. Частково запропоновану точку зору розділяють М.В. Пучкова, О.І. Наливайко, Я.В. Лазур. Так, М.В. Пучкова під правовим забезпеченням розуміє в першому випадку сукупність гарантій реалізації і охорони прав громадян, в другому – діяльність органів державної влади із створення умов необхідних для реалізації громадянами своїх прав [15, с. 12]. Схожу позицію висловлює і О.І. Наливайко, який сприймає феномен «забезпечення» прав людини в ракурсі діяльності органів держави і місцевого самоврядування, громадських об'єднань і громадян із створення умов (гарантій) для правомірної та неухильної їх реалізації і захисту [12, с. 22]. Для Я.В. Лазур правове забезпечення – це здійснюване державою, за допомогою правових норм, приписів і сукупності засобів, упорядкування суспільних відносин щодо їх юридичного закріплення, реалізації, охорони, захисту і відновлення [11, с. 392].

У свою чергу, для В.О. Демиденка «правове забезпечення» прав і свобод людини і громадянина – це сприяння реалізації прав і свобод людини та громадянина, їх охороні та захисту [5, с. 9]. К.Г. Волинка зводить зміст поняття «правового забезпечення» прав і свобод людини до їх поваги, дотримання, визнання та гарантії [3, с. 5]. Суттєвим недоліком таких визначень є те, що їх автори не пов'язують можливість такого забезпечення з діяльністю органів державної влади. Обмеженням за змістом є поняття правового забезпечення, запропоноване А.А. Опалевой, ключовими складовими частинами якого є лише охорона і захист порушених прав громадян [14, с. 18]. Наявність цих категорій у змісті правового забезпечення нами не виключається, однак, на нашу думку, їх слід розглядати в якості умов. Такий висновок можна зробити і щодо поняття, наведеного А.Є. Олейником. У ньому перевага віддається таким його складовим частинам: створенню сприятливих умов для реалізації громадянами своїх прав; запобіганню їх порушенню; відновленню порушених прав громадян [13, с. 16].

Ю.Ф. Кравченко до поняття правового забезпечення управління одночасно долучає і нормативне регулювання, і виконання права [17, с. 181].

Категоричним у своїх висновках є О.М. Дручек, зазначаючи, що почасти причиною помилок науковців у процесі формування змісту поняття правового забезпечення слугує упущення факту двоякості терміну «забезпечення»: це і сукупність гарантій (у контексті нашо-

го дослідження, зокрема гарантій реалізації і охорони прав); і водночас це процес, діяльність (органів державної влади щодо створення умов, необхідних для реалізації прав) [6, с. 124]. Йдеться про статичний і динамічний аспект поняття «правового забезпечення». Тобто можливість присутності виключно однієї компоненти О.М. Дручком виключається. Разом із тим він вважає, що мають рацію ті дослідники, які розкривають поняття «забезпечення» через конструкцію «створення умов», або «впорядкування», оскільки означені дії самі по собі є процесом і станом, передбачають різні форми діяльності суб'єктів владних повноважень. Відповідно, в такому розумінні «забезпечення» включає три елементи: а) сприяння реалізації прав і свобод людини (шляхом позитивного впливу на формування їх загальносоціальних гарантій); б) охорону прав і свобод людини (шляхом упровадження заходів, зокрема, юридичних, для попередження, профілактики порушень прав і свобод людини); в) захист прав і свобод людини (відновлення порушеного правового стану, притягнення порушників до юридичної відповідальності) [6, с. 125].

На переконання К.Б. Толкачова, категорію «забезпечення» можна розглядати не лише як діяльність державних органів, громадських організацій, посадових осіб і громадян щодо здійснення своїх функцій, компетенцій, обов'язків із метою створення оптимальних умов для суворої, неухильної реалізації правових приписів та правомірного здійснення прав і свобод, а й як підсумок, результат цієї діяльності, що виражається в реалізації правових приписів, прав і свобод громадян [18, с. 60].

З'ясування змісту адміністративно-правового забезпечення в першу чергу слід пов'язати з управлінською діяльністю держави. У розумінні А.Л. Борка адміністративно-правове забезпечення виступає одним з основних різновидів державного впливу на відповідні суспільні відносини, забезпечуючи певними організаційно-правовими засобами їх упорядкування, закріплення, охорону й розвиток [1, с. 71]. Аналіз наведеного дає можливість говорити про адміністративно-правове забезпечення як про діяльність держави, яка за допомогою правових засобів не тільки унормовує відповідні суспільні відносини, але й сприяє реалізації нормативних приписів через створення необхідних для цього умов. І хоча така характеристика змісту є узагальнюючою, вона в повній мірі відображає сут-

ність адміністративно-правового забезпечення, уособлюючи в ньому саме організаційно-правову складову діяльності держави.

Зважаючи на специфіку поняття «адміністрування» та з'ясований зміст поняття «правове забезпечення», О.М. Дручек логічно припускає, що адміністративно-правове забезпечення – це здійснюване державою за допомогою спеціального механізму упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона, реалізація і розвиток [6, с. 125]. Р.В. Ігонін вважає, що адміністративно-правове забезпечення – це фактична наявність адміністративно-правових норм і досягнутий реальний стан їх реалізації суб'єктами державно-владних повноважень [8, с. 42].

Стосовно прав і свобод людини та громадянина формулює своє бачення адміністративно-правового забезпечення І.О. Ієрусалімова. У ньому вона вбачає повноту регулювання за допомогою норм адміністративного права суспільних відносин, що виникають для та в процесі їхньої реалізації, а також надання за допомогою цих норм відповідних гарантій, які разом із іншими правовими та неправовими гарантіями створюють стійку систему можливостей користування правовими цінностями в державі [10, с. 12]. Ключовими елементами наведеного поняття є адміністративно-правове регулювання, реалізація адміністративно-правових норм та встановлені ними відповідні правові гарантії. Необхідність використання перших двох елементів не викликає сумніву. Однак цього не можна сказати щодо правових гарантій. Їх знаходження серед складових частин адміністративно-правового забезпечення потребує окремого обґрунтування. Така позиція продиктована особливостями суспільних відносин, які потребують відповідного забезпечення. Тому не у всіх випадках під час побудови поняття адміністративно-правового забезпечення в його структурі можуть застосовуватися правові гарантії.

Якщо змістом таких відносин є права та свободи людини та громадянина, то в цьому випадку під час формування поняття адміністративно-правового забезпечення доцільно і правильно як його складову розглядати правові гарантії. При цьому завжди залишається потреба і в конкретизації форм реалізації норм права (дотримання, виконання, використання, застосування) та виокремленні гарантій, які б сприяли такому забезпеченню. Якщо ж об'єк-

том адміністративно-правового забезпечення виступають суспільні відносини, пов'язані з відповідною сферою або ж напрямом діяльності, то перевагу у формуванні поняття адміністративно-правового забезпечення слід віддавати умовам. Роль головної правового гаранта при такому забезпеченні буде відігравати нормативно-правовий акт, яким унормовуються відповідні суспільні відносини. Умови ж за допомогою тих же правових засобів сприяють його дієвості. Тоді як гарантії виконати цю функцію не в змозі, адже за своїм змістом уособлюють собою статичне право. Крім всього, аналізуючи діюче законодавство України, можна відмітити, що для гарантій характерним є те, що вони надаються тоді як умови – створюються. В аспекті викладеного не виключаємо можливість розглядати гарантії в структурі забезпечення і як одну з її умов. І.О. Ієрусалімова, висловлюючи власне розуміння адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини та громадянина, ототожнює гарантії з умовами, засобами та способами. І вона в цьому непоодинокі. Тим не менш, щодо зазначених цінностей така позиція є виправданою, і є всі підстави погодитися з нею. Свою думку з приводу змісту поняття адміністративно-правового забезпечення, наведеного І.О. Ієрусалімовою, висловив Р.В. Ігонін. Він вважає, що включення до складу поняття «адміністративно-правового забезпечення» таких складових частин, як адміністративно-правове регулювання, реалізація адміністративно-правових норм та встановлені нормами адміністративного права гарантії реалізації прав людини і громадянина, з одного боку, дозволяє більш чітко встановити «місцезнаходження» даного поняття стосовно системи ключових понять адміністративно-правової науки, серед яких: «адміністративно-правове регулювання» і «реалізація адміністративно-правових норм»; з іншого боку, включивши в зміст поняття «адміністративно-правового забезпечення», поняття «реалізації адміністративно-правових норм» та «гарантії реалізації прав людини і громадянина», автор акцентувала увагу на реальності «забезпечення», таким чином трансформуючи дане поняття зі сфери можливого у сферу здійсненого, що загалом відповідає його сутнісним характеристикам. Проте недоліком такого підходу до розуміння змісту поняття «адміністративно-правового забезпечення» є упущення з «виду» суб'єктів владних повноважень, які реалізують (застосовують) норми

адміністративного права у своїй діяльності [7, с. 39]. З використанням тих же елементів, однак без акценту на їх взаємозв'язок із діями органів державної влади, визначено поняття адміністративно-правового забезпечення видворення іноземних громадян та осіб без громадянства І.Л. Гулою, яке представляє собою повноту регулювання за допомогою норм адміністративного права суспільних відносин, що виникають для реалізації адміністративного стягнення у вигляді видворення іноземця чи особи без громадянства за межі країни, а також наявність відповідних гарантій, які разом із іншими правовими та неправовими гарантіями створюють стійку систему можливостей щодо дотримання прав і свобод людини та забезпечення безпеки країни [4, с. 506]. Подібний, але ще більш звужений зміст адміністративно-правового забезпечення діяльності місцевих загальних судів в Україні наводить І.Д. Прошутя, визначаючи його як сукупність актів адміністративного законодавства, норми яких визначають ключові засади функціонування місцевих загальних судів в Україні, регулюють особливості адміністративно-правових відносин, в яких зазначені суди беруть участь [16, с. 66].

Зі зміною акцентів у формулюванні поняття адміністративно-правового забезпечення в залежності від суспільних відносин у тій чи іншій сфері змінюється і перелік складових його елементів. Так, Р.В. Ігонін під адміністративно-правовим забезпеченням функціонування системи судів загальної юрисдикції вбачає регламентовану адміністративно-правовими нормами діяльність суб'єктів державно-владних повноважень, яка спрямована на створення необхідних умов для належного функціонування системи судів загальної юрисдикції та встановлена адміністративно-правовими нормами система гарантій належного функціонування системи судів загальної юрисдикції» [9, с. 139]. Зазначений підхід, на думку А.Л. Борка, дає змогу визначити співвідношення адміністративно-правового забезпечення та адміністративно-правового регулювання функціонування судової системи, розглядаючи останнє як визначальний елемент адміністративно-правового забезпечення, практичне втілення якого й виступає необхідною умовою належного функціонування судової системи [1, с. 75]. Так чи інакше, щодо функціонування судової системи України, на його думку, адміністративно-правове забезпечення, передусім, направлене на впорядкування ор-

ганізаційно-управлінських відносин із приводу забезпечення нормального режиму діяльності судів і судової системи в цілому, що становить істотну передумову належної реалізації нею правозахисної функції держави [1, с. 74].

Висновки. Викладене дає нам підстави сформулювати визначення поняття адміністративно-правового забезпечення. У вузькому розумінні – це правотворча та правозастосовна діяльність органів державної влади. У широкому розумінні організаційно-правова діяльність держави з унормування суспільних відносин із використанням нормативно-правових актів та створення необхідних умов реалізації зазначених актів за допомогою відповідних правових засобів. Обов'язковими елементами адміністративно-правового забезпечення слід вважати правотворчу діяльність органів державної влади; нормативно-правовий акт як форму виразу такої діяльності, умови, що сприяють виконанню його приписів. Серед його загальних рис: державно-владний характер такого забезпечення; поєднання нормативного та індивідуального правового регулювання з превалюванням імперативного методу; його спрямованість на певну сферу суспільних відносин.

У свою чергу, під адміністративно-правовим забезпеченням медичного обстеження наречених слід розуміти діяльність держави зі створення організаційно-правових умов для здійснення медичного обстеження наречених із метою з'ясування стану їх здоров'я задля профілактики небезпечних для подружжя та їх нащадків захворювань.

Список використаної літератури:

1. Борко А. Поняття і основні риси адміністративно-правового забезпечення функціонування судової системи України. Публічне право. 2013. № 2. С. 71.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. К.; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2002. 1440 с.
3. Волинка К.Г. Механізм забезпечення прав і свобод особи: питання теорії і практики: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.01. К., 2000. 16 с.
4. Гула І.Л. Поняття та особливості механізму адміністративно-правового забезпечення видворення іноземців та осіб без громадянства з України. URL: <http://aprd.in.ua/v68/77.pdf>.
5. Демиденко В.О. Утвердження і забезпечення конституційних прав та свобод людини й громадянина в діяльності міліції: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.02. К., 2002. 16 с.
6. Дручек О.М. Поняття адміністративно-правового забезпечення прав, свобод та інтересів дитини органами внутрішніх справ України. Форум права. 2013. № 2. С. 123.
7. Ігонін Р.В. Поняття адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції. Адвокат. 2011. № 1. С. 36.
8. Ігонін Р.В. Проблеми доктринального визначення поняття «адміністративно-правове забезпечення». Вісник Національної академії прокуратури України. 2015. № 2. С. 37.
9. Ігонін Р.В. Система суб'єктів адміністративно-правового забезпечення функціонування судів загальної юрисдикції. Право і суспільство. 2015. № 3. С. 136.
10. Ієрусалімова І.О. Механізм адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини та громадянина: автореф. дис. .. канд. юрид. наук: 12.00.07. К., 2006. 20 с.
11. Лазур Я.В. Поняття, сутність та елементи адміністративно-правового механізму забезпечення прав і свобод громадян у державному управлінні. Форум права. 2009. № 3. С. 392.
12. Наливайко О.І. Правовий захист людини як предмет дослідження загальної теорії права // Держава і право. Збірник наукових праць. Юридичні і політичні науки. Вип. 12. К., 2001. С. 18.
13. Олейник А.Е. Совершенствование деятельности милиции по обеспечению конституционных прав неприкосновенности личности, жилища советских граждан и охраны их личной жизни: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. К., 1986. 24 с.
14. Опалева А.А. Конституционное право неприкосновенности личности и его обеспечение в деятельности органов внутренних дел: автореф. дисс. канд. юрид. наук. М., 1986. 19 с.
15. Пучкова М.В. Обеспечение прав граждан органами управления союзной республики. М: Наука, 1987. 140 с.
16. Прошутя І.Д. Адміністративно-правове забезпечення діяльності місцевих загальних судів в Україні. Право і безпека. 2014. № 4. С. 64.
17. Тодыка Ю.М. Конституция Украины – Основной Закон государства и общества. Х., 2001. 382 с.
18. Толкачев К.Б. Органы внутренних дел в механизме обеспечения личных конституционных прав и свобод граждан: [монография]. Уфа: Уфимская ВШ МВД СССР. 1991. 168 с.

Пришляк М. И. Понятие административно-правового обеспечения медицинского обследования лиц, вступающих в брак, его соотношение с другими смежными правовыми категориями

В статье подвергаются анализу термины «обеспечение», «правовое обеспечение». Исследованы различные научные взгляды на понятие административно-правового обеспечения. Предложено авторское определение понятия административно-правового обеспечения медицинского обследования лиц, вступающих в брак.

Ключевые слова: *обеспечение, правовое обеспечение, административно-правовое обеспечение, медицинское обследование лиц, вступающих в брак.*

Pryshliak M. I. The concept of administrative and legal support of the medical examination of persons entering marriage, its relation to other related legal categories

The article analyzes the terms «security», «legal provision». Various scientific views on the concept of administrative and legal support have been explored. The author's definition of the concept of administrative and legal support for medical examination persons entering into marriage.

Key words: *security, legal support, administrative and legal support, medical examination of persons entering into marriage.*